

Када након пресуде англо-америчке окупационе правде, по којој је на Косову и Метохији на делу био „удружени злочиначки подухват“, усмерен против тамошњег шиптарског становништва од стране власти у Београду, председник Владе Републике Србије Мирко Цветковић каже да Србија и даље „принципијелно подржава сарадњу са Хашким трибуналом“, чини се да је одговор на питање у наслову јасан.

Пресуда у којој је деловање једино оружаних снага Р. Србије и СР Југославије на Косову и Метохији (а никако ОВК и НАТО-пакта) током '90-их криминализовано, широм отвара врата легализацији НАТО-спонзорисаног отимања духовног средишта Србије из састава српске државе. А та легализација врло лако може бити круна поступка на којем је садашња власт тврдоглаво инсистирала – у процесу тражења саветодавног мишљења Међународног суда правде у вези отцепљења Косова.

Само је 1) пуки, а притом неинтелигентни аматер или 2) свесни издајник могао да се, у светлу процеса који су се тада водили у Хагу по косовској оптужници, упути у авантуру звану „тражење саветодавног мишљења“ Међународног суда правде. Јер, није било никакве сумње да ће се „косовски процес“ у Хагу завршити управо како се завршио и дати Међународном суду правде преседан који, у најмању руку, тешко може да игнорише. И да то никакав другостепени поступак неће суштински променити. Јер, онда то не би било у складу са мисијом Хашког трибунала – криминализација Србије као државе и њена трајна делегитимизација.

За сву „сарадњу“ са Хашким трибуналом током ДОС-овске деценије, Србија не да није добила ништа, већ је на себе натоварила још и одијум криминалне државне творевине. „Прагматични реформатори“ (заједно са реторичким националистима) нису успели да издејствују баш никакав контра-уступак (тј. контра-уступак за државу) за изручивање целокупног војно-политичког врха трибуналу у Хагу. Чак им се, у деветој години мрцварења званог „убрзавање евро-интеграција“, не саветује ни „једнострано“ подношење кандидатуре Србије за чланство у ЕУ од стране истих од којих је статус Кандидата за чланство у ЕУ требало да буде најмањи уступак који је требало да буде издејствован.

Али, да ли је могуће да су они баш толико неспособни, толико непрагматични? Када се погледа биланс приватизације, мита и корупције у Србији за последњих 9 година, јасно је да је одговор негативан. Дакле, јесу, изузетно су прагматични – када се ради о њиховим сопственим интересима.

Наш проблем као нације лежи у томе што они, „прагматични реформатори“, деца титоизма пресвучена у „демократе“ (са малим и великим „д“), српске интересе једноставно не схватају као своје. Или их тумаче тако накарадно да се они не могу ни препознати. Што се своди на исто.

Дакле, нека не чуди што Мирко Цветковић и даље „принципијелно“ подржава сарадњу са Хашким трибуналом, све док он не обави своју мисију до краја. Док се преко процеса Караџићу (а касније, ако се „сарадња“ српских и НАТО служби покаже „делотворном“ и Младићу) поново не отвори питање Сребренице, тј. „геноцидности“ Републике Српске и „саучешништва“ Републике Србије. Јер то ће бити круна титоизма у Србији, тј. круна старе аустроугарске, новије коминтерновске и најновије англо-америчке балканске политике - *Serbien muss sterbien!* Србија мора умрети!

И умреће, ако се не пренемо, и то одмах. Јер овај кошмар се сам по себи неће завршити (види предложени Статут Војводине). А његова даља пука анализа није ништа друго до обична само-аутопсија.